

Šaukis manęs nelaimės dieną – tai išgelbėsiu tave, o tu šlovinsi mane (Ps 50, 15).

2011 m. rugpjūtis Vilniaus ev. reformatų parapijos tarybos informacinis leidinys Nr. 6 (110)

Leidžiamas nuo 1998 m. lapkričio mėn. ISSN 2029-512X

BAŽNYČIOS JĖGOS ŠALTINIS

Š. m. liepos 25 d. Teksase, JAV, po sunkios ligos mirusio Lietuvos evangelikų reformatų Sinodo Garbės kuratoriaus Jono Gilio (John Gillies) pamokslas, pasakytas 1998 m. išeivijos lietuvių reformatų Sinode Čikagoje.

Jėzus savo paskutines valandas praleidžia su savo mokytiniais. Mazgoja jų kojas, kaip ženklą, kad Jo tikslas nebuvo vadovauti, bet tarnauti, ir Jo mokiniai turėtų panašiai elgtis. Valgė kartu Neraugintos dienos vakarienę, palikdamas visiems pasekėjams Komunijos simbolį Jo prisiminimui.

Po to sekė mokymai: Apie išganyimą, kad vien per Jėzų galime artintis prie Dangiškojo Tėvo;

Mokymas apie Šventąją Dvasią, kuri mus toliau mokins ir apibūdins;

Šio pamokslo pagrindu paimtos eilutės iš Evangelijos pagal Joną

apie tikinčiųjų gyvenimą ir pastovumą, apie tikrąją Bažnyčios jėgos šaltinį.

„Aš esu tikrasis vynu medis,“ – Jėzus paskelbia mokiniams. „AŠ ESU!“ – septinius kartus Jono Evangelijoje Kristus vartoja šiuos žodžius. Kai kuriems gal tai atrodo

nukelta į 2 p. ►

Kunigas Tomas Šernas ragino prisiminti ne tik Medininkuose žuvusiųjų pavardes, bet ir idealus

1991 m. liepos 31-osios naktį Medininkų pasienio poste buvo nužudyti muitininkai Antanas Musteikis, Stanislovas Orlavičius, policijos „Aro“ pareigūnai Algimantas Juozakas, Mindaugas Balavakas, kelių policininkai Juozas Janonis, Algirdas Kazlauskas bei policininkas Ričardas Rabavičius, miręs po kelių dienų ligoninėje. Išgyveno tik muitininkas Tomas Šernas, visam gyvenimui likęs invalidu. Tačiau jam tekę išbandymai nepalaužė jo dvasios, tikėjimo ir vilties. Šiandien T. Šernas – mūsų tikėjimo brolis, Lietuvos evangelikų reformatų generalinis superintendantas.

Šiomet, liepos 31-osios, sekmadienio, rytą Medininkų tragedijos 20-mečio minėjimo renginių programa prasidėjo Vilniaus arkikatedroje, kur buvo aukojamos šv. Mišios. Po jų iškilmingas minėjimas tęsėsi Medininkuose, į kuriuos atvyko Prezidentė D. Grybauskaitė, Seimo vicepirmininkas Č. Stanke-

vičius, eurokomisaras A. Šemeta, europarlamentaras V. Landsbergis, finansų ministrė I. Šimonytė, užsienio šalių ambasadoriai, Seimo nariai. Tarp susirinkusiųjų buvo ir gausus evangelikų reformatų būrys, atstovęs Vilniaus ir Panevėžio parapijoms.

Svečius pasitiko atnaujinta Medininkų vagonėlio ekspozicija:

nuotraukos, kuriose sustabdytos žuvusiųjų pareigūnų asmeninio gyvenimo akimirkos. Ekspozicijos pradžioje – Tomo Šerno stendas, kuriame garbingiausią vietą užima Ordinacijos aktas, skelbiantis, kad 2002 m. birželio 30 d. Lietuvos Evangelikų reformatų bažnyčios Sinodo Biržuose nutarimu T. Šernas, evangeliškosios teologijos ba-

nukelta į 3 p. ►

Dievo niekinimas, nes juk Jahvė, Jehova, Visagalis Dievas buvo pasakęs Mozei, kai kas paklaus vardo, kuris siuntė pas faraoną, turėjo tik pasakyti: „AŠ ESU!“ jį siuntė ir įgaliojo. Kiti, girdėdami tuos žodžius nuo Jėzaus, įtikėjo, kad Jis tikrai buvo atėjęs nuo Dievo ir buvo Dievo Sūnus, ir ką patvirtino Jėzus Kristus Jono Evangelijoje.

Ir septintą kartą, kaip jau girdėjome iš Evangelijos, 15-ame skyriuje net du syk atkartojama: „aš esu vynmedis.... aš esu vynmedis!“.

Čia pastebiu Šventą Trejybę. Dangiškasis Tėvas yra vynininkas. Jėzus Kristus yra vynmedis, o Šventoji Dvasia yra ta gyvybinė jėga, ta reikalinga energija, kuri palaiko vaisius nešančias šakeles.

Taip, mes esame šakelės. 5-oje eilutėje Jėzus atkartoja: „aš esu vynmedis, o jūs šakelės“. Jis tą pasakė mokytiniams – bet man atrodo, kad tie žodžiai taip pat tinka Kristaus pasekėjų bendruomenėms, bažnyčioms ir mums, šakelėms.

Apmąstykime. Esame tik šakelės. O šakelių tikslas yra tik vienas: duoti vynuogių, duoti vaisių. Naudinga ir verta tai prisiminti, ypač šį 50-ojo Sinodo jubiliejaus minėjimą*. Džiaugiamės praeitimi ir Dievo apsauga ir didžiuojamės Kristumi, kuris yra tikrasis vyn-

medis, kuris yra Bažnyčios galva, kuris yra mūsų Vadas.

Mūsų tikslas yra duoti vaisius.

Kokius vaisius? Apaštalas Paulius savo Laiške galatams mums paaiškina: „Dievo dvasios vaisiai yra meilė, džiaugsmas, ramybė, kantrybė, malonumas, gerumas, ištikimybė, romumas, susivaldymas. Tokiems dalykams nėra įstatymo.“ /Gal 5,22/.

Apaštalas anksčiau galatams minėjo, kas yra ne vaisiai, o „kūno darbai“: paleistuvavimas, ištvirkavimas, netyrumas, gašlavimas, nesantaikos, vaidai, pavyduliavimai, girtavimai, orgijos ir panašūs dalykai“ /Gal 5, 19-21/.

Jėzus baigė savo mokymą žodžiais: „Aš jums įsakau: mylėkite vienas kitą“ /Jn 15,17/. Tai ne patarimas arba pasiūlymas. Tai Jėzaus įsakymas MYLĖKITE VIENAS KITA!

Pasitikrinkime, kokius vaisius matome mūsų bažnyčioje, čia ir Tėvynėje? Kokius vaisius matome savyje?

Jėzus sako: „Kiekvieną šakelę manyje, neduodančią (gero) vaisiaus, Jis (Dangiškasis Tėvas – vynininkas) pašalina, o kiekvieną šakelę nešančią vaisių, apvalo, kad ji duotų daugiau vaisių /Jn 15, 2/. Bažnytinė istorija yra pilna tokių įvykių. Vaizdas nemalonus. Tikrovė baisi...

Reformacijos metu Dievas apvalė Romos Katalikų bažnyčią. Naujos šakelės buvo Liuteronų, Reformatų (Čekų brolių), Valdensiečių (Italijoje) bažnyčios, metodistai išsiskyrė nuo anglikonų. Ir dar kitos šakelės buvo vaisingos.

Gal bus ir naujų susivienijimų tarp reformuotų Bažnyčių. Vokietijoje jau auga ta šakelė. Jaunimas bendrai naudojasi Augsburgo ir Heidelbergo katekizmais. Mano – Presbiterionų bažnyčia šiomet (1998 m.) savo vyriausioje asamblėjoje, kurioje buvau delegatu, nutarė pripažinti trijų kitų Bažnyčių ordinacijas: liuteronų, olandų reformatų ir United Church of Christ (Suvienytos Kristaus Bažnyčios – Evangelikų reformatų suvienytos su Kongregacinėmis bažnyčiomis). Reiškia, kad ku-

nigai išventinti tose keturiuose bažnyčiose gali be skirtumo jose tarnauti ir dalyvauti Komunijoje. Tai pažanga.

Pagaliau svarbiausia mums yra, kad mes pasiliktume vynmedyje, kad būtume susijungę su Jėzumi Kristumi...

Broliai ir sesės! Vynmedis nėra tradicija, kanonai, istorija. Vynmedis yra Jėzus. Jo dvasia, Šventoji Dvasia, mums liudys apie Jėzų, skaitant Šventąjį Raštą, ir duos išminties apie Bažnyčios tvarką ir supratimą apie mūsų praeitį. Kaip Jonas Kalvinas mus vadino: *esame Jėzaus Kristaus Bažnyčia, reformuota pagal Šventąjį Raštą*. Vynmedis yra Kristus!

Išsisklaide, ar suradome arti mūsų bažnyčią arba bendruomenę, kur Dievo Žodis būtų skelbiamas, nors ir kita kalba? Tai svarbu ir reikalinga dvasios sveikatai.

Mano parapijoje, Austine, diskutuojame klausimą, ar Bažnyčia turi ateitį? Ar palaikysime savo jaunimą? Ar pasaulietiškumas ir materializmas mus paskandins? Manau, kad tai yra opus klausimas ir mums, esantiems čia – šiose pamaldose. Ar mūsų mylima Bažnyčia Lietuvoje išsilaikys?

Ateitis, žinoma, visuomet yra Dievo rankose. Bet aš tikiu, kad jei pasiliekame vynmedyje, t.y. Kristuje, jei mylėsime vienas kitą, tai turėsime ateitį, išsilaikysime su Dievo pagalba ir duosime gerų vaisių. Gal šen ir ten Dieviškasis Vynininkas turės pataisyti savo vynuogyną, bet, duok Dieve, kad tai būtų tik laikinas apvalymas, po kurio išgysime, tapsime vaisingesni, būsime naudingi ir ištikimi Dievo tarnai.

Jam garbė dabar ir per amžius. Amen!

*1998 m. išeivijos lietuviai reformatai šventė 50 metų nuo pirmojo išeivijos evangelikų Sinodo Vokietijoje Klein Wittensee DP stovykloje.

Perspausdinta iš „Mūsų sparnai“
Nr.80, 1999 balandis

*Tomas Šernas, vyriausybės nariai,
europarlamentarai*

kalauras ir religijos studijų magistras, ordinuotas kunigo tarnystei.

Giliai sujaudino Prezidentės D. Grybauskaitės, signataro, europarlamentaro V. Landsbergio, vidaus reikalų ministro R. Palaičio, superintendente kunigo T. Šerno ir kt. kalbos, o Evaldo Janonio priesaika tėvelio žūties vietoje būti geru kelių policijos specialistu tik paliudijo kunigo Tomo Šerno pasakytus žodžius, kad tėvų žygdarbius tęsia ir jų vaikai, mūsų jaunoji karta.

Prezidentė D. Grybauskaitė, pradėdama savo kalbą, priminė Medininkų tragedijos priešistorę – žudynes prie Televizijos bokšto ir Seimo, sudegintas pasienio užkardas ir tų pačių 1991-ųjų gegužės 19-ą dieną Krakūnų užkardoje Šalčininkų rajone nušautą pasienietį Gintarą Žagunį. „Šie įvykiai glaudžiai susiję – taip siekta įbauginti tautą, priverčiant ją suabejoti laisve ir šio siekio atsisakyti. Tačiau šių nusikaltimų sumanytojų tikslams nebuvo lemta išsipildyti, nes įvykiai mus dar labiau sutelkė ir užgrūdino, - kalbėjo Prezidentė. - Laisvė nebuvo dovanota, ją apgynėme savo krauju. Medininkų, taip pat ir Sausio 13-osios tragedija – skaudi žaizda ne tik mums, bet ir visai laisvai Europai. Tą parodė ir nesenu įvykių atgarsiai, kai įtariamasis šiais nusikaltimais išvengė perdavimo Lietuvos teisėsaugai. Nors tąkart susidūrėme su apmaudžia kliūtimi, svarbiausia, kad per pastaruosius metus padaryta daug – vienoje byloje nuosprendis, nors ir negalutinis,

jau priimtas, kitų atžvilgiu padaryti svarbūs žingsniai perduodant bylas teismui ir siekiant galutinių sprendimų. Medininkų įtariamieji žinomi visi, tačiau neminėsiu jų pavardžių. Jos nevertos skambėti šioje Lietuvos laisvei svarbioje vietoje. Tikiu, kad teisingumas išsipildys. To reikia ne tik Lietuvos žmonėms. To reikia visai pažangiai žmonijai, mylinčiai laisvę. Šiandieninis tragedijos paminėjimas – tai kovos už laisvę ir teisingumą tąsa. Tai žuvusiųjų didvyrių aukos įprasminimas. Tegu šios tragedijos prisiminimas ir tikėjimas teisingumu, kaip ir anuomet, sutelkia mus vienybei“.

Vienintelis gyvas Medininkų tragedijos liudininkas, kunigas Tomas Šernas, kreipdamasis į susirinkusiuosius sakė: „Šiandieną minėdami laisvės kovas atsime name tuos jaunus žmones, kurie tapo karinio nusikaltimo aukomis. Minėjimas reikalingas daugiau mums, nei jiems, žuvusiems. Žodis „minėjimas“ reiškia prisiminimą, tad prašau prisiminkime juos ir pačius save.

Prieš 20 metų tapau šio nusikaltimo liudininku. Tačiau šiandieną yra verta prisiminti, kad daugumas iš mūsų buvo unikalaus proceso liudininkais ir dalyviais, kai tiesiogiai dalyvavome ar stebėjome kaip atsikuria valstybė. Taip dažnai juk nebūna...

Šiandieną yra gana sunku patikėti, kad idealo siekdami iniciatyvūs ir drąsūs žmonės sugebėjo

padaryti didžiųjų dalykų. Nes daug dirbo ir rizikavo gyvybe. Lietuva pakilo ir atsikūrė ne kaip kitaip, bet kaip tautos vykdomas ir visuomenės apgintas viešasis interesas.

Jeigu mes, minėdami žuvusius ir atmindami save pačius, tuo iš tiesų tikėsime, tai Lietuva dar liks mūsų visų ginamas viešasis interesas. Jeigu netikėsime tuo, ką patys matėme ir išgyvenome, tai skirtingų šalių istorikai, žvelgdami iš skirtingų atskaitos taškų, savaip įvardins mūsų laisvės priežastis. O gal tai net nėra laisvė? Įvardins ir dar paaškins mūsų jaunajai kartai. Ar mes dar tikime, žvelgdami į visuomenės dabartinę situaciją, kad patys, sekdami tam tikromis vertybėmis ir su Dievo pagalba tai padarėme? Lietuvą atkūrėme? Ne mažiau ir ne daugiau...

Medininkuose žuvę tikėjo laisve ir tuo, kad žmonės turi teisę į valstybę – viešąjį visuomeninį interesą. Valstybę, kurioje galima sulaukti teisingumo. Ir paprasčiausio teisingumo – kad prie valstybinių įstaigų nebūtų užimtos invalidų vietos automobiliui pastatyti.

Minėdami žuvusius prisiminkime ne tik jų pavardes, bet ir idealus. Prisiminkime ir save, jaunus, prieš dvidešimt metų. Prisiminkime dabartinius save ir jaunąją kartą, kuri bus mūsų ateitis ir kuri mokosi iš mūsų darbų“.

**Auksė Skiparytė, Donatas Skiauteris
Perspausdinta iš InfoRef.lt**

Gen.superint. kun. Tomas Šernas žurnalistų apsuptyje

Konfirmantus vadino Dievo akademijos pirmakursiais

Paskutinį liepos sekmadienį Biržų evangelikų reformatų bažnyčioje buvo švenčiamos iškilmingos Konfirmacijos pamaldos.

Dieną naktį budinčioje Biržų bažnyčioje pastaruoju metu visada yra tikinčiųjų, tačiau liepos trisdešimt pirmąją jų buvo itin gausu. Jau nuo pat ankstyvo ryto į gėlėmis bei baltais kaspinais išpuoštą šventovę skubėjo ir lazdelėmis besiramščiuojančios senolės, ir jaunos poros, vedinos kryžstaujančiais mažyliais. Daugelio rankose žydėjo vasaros puokštės, skirtos konfirmantams.

„Šiandien – viena iškilniausių dienų bažnyčioje, kai jauni žmonės stoja surinkimo akivaizdon patvirtinti krikščionišką tikėjimą evangelikų reformatų išpažinime“, – į susirinkusiuosius kreipėsi Biržų parapijos klebonas Rimas Mikalauskas. Jis džiaugėsi, jog net dvidešimt „jaunų sielų“ taps tikrais bendruomenės nariais ir

pirmą kartą prieis prie Viešpaties Vakarienės stalo.

Dvasininkas konfirmantų tėvams ir krikštaviams priminė tą tolimą laiką, kai jie vaikus atnešė ar atvedė į bažnyčią pirmą sykį, kad krikšto metu už juos išpažintų bendrą krikščionišką tikėjimą.

Konfirmacijos dieną, žvelgdami į savo vaikus ar krikštavaičius, artimieji, pasak kunigo, gali džiaugtis, kad jų prieš daugelį metų ištarti išpažinimo žodžiai nebuvo tušti. Jauni žmonės patys atėjo į šventovę, kad patvirtintų savo tikėjimą. Tai, pasak dvasininko, galima vadinti vaikų padėka tiek savo žemiškiems tėvams, tiek Dievui.

Kunigas R. Mikalauskas kreipėsi į konfirmantus sakydamas, jog nuo šio sekmadienio jie tapo

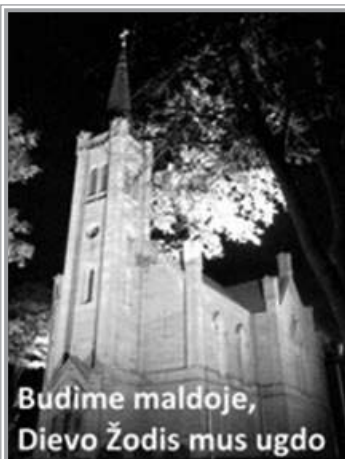
Dievo akademijos pirmakursiais. Dvasininkas linkėjo jauniems žmonėms išmokti ne tik mokytis, studijuoti, bet ir studentauti – bažnytines tiesas išmokti pritaikyti gyvenime.

Kai kurie vaikinai bei merginos po iškilmingų pamaldų korespondentei prisipažino šių metų vasarą ne tik kur kas giliau suvokę daugybę religinių tiesų, bet ir širdyse stipriau pajutę tėvų, senelių ir prosenelių paliktą tikėjimą. Gyvenimas jauniems žmonėms suteikė galimybę apmąstyti Biblijoje dėstomas tiesas, budint bažnyčioje ištisą parą. Konfirmacijos dieną jaunimas suskaičiavo, jog šventovė saugoma jau 879 valandas.

Gražina Dagtė

Konfirmantai po iškilmingų pamaldų prie Biržų bažnyčios su parapijos kunigais R. Mikalausku, kunige S. Švambariene ir katechetu E. Tamariūnu. Autorės nuotr.

Budime maldoje

„Kalbėdami tiesą su meile, aukime visais atžvilgiais tame, kuris yra galva, – Kristuje.“ (Ef 4,15)

Biržų reformatų bažnyčioje budėjimas tęsiasi. Pagal sudarytą grafiką bažnyčioje visą laiką budi biržiečiai, jiems padeda atostogaujantys reformatai iš kitų parapijų, tikėjimo draugai. Pamaldos laikomos ryte 8 val. ir vakare 20 val.

Rugpjūčio 5 d. 12 valandą Biržų reformatų bažnyčioje buvo budėta maldoje jau 1000-is valandų arba 42-a para...

„V.r.ž.“ inf.

World
Communion
of Reformed
Churches

PASAULINĖ REFORMUOTŲ BAŽNYČIŲ UNIJA

Pernai, 2010 m. birželio 18-28 dienomis, JAV, Grand Rapids mieste (Mičigano valstija), Kalvino universiteto studentų miestelyje įvyko dviejų didžiausių Pasaulio reformatų sąjungų susijungimo suvažiavimas: susijungė Pasaulio Reformuotų Bažnyčių Sąjunga (World Alliance of Reformed Churches, sutrumpintai – WARC, gen.sekretorius kun. dr. Setri Nyomi, prezidentas kun. dr. Clifton Kirkpatrick) ir Reformuotų Ekumeninė Taryba (Reformed Ecumenical Council, sutrumpintai – REC, gen.sekretorius dr. Richard L. van Houten, prezidentas kun. dr. Peter Borgdorff).

Naujoji suvienyta pasaulio reformatų sąjunga pasivadino Pasauline Reformuotų Bažnyčių Unija (The World Communion of Reformed Churches – WCRC, gen. sekretorius kun. dr. Setri Nyomi, prezidentas kun. dr. Jerry Pillay) ir jungia 80 milijonų krikščionių reformatų 108 pasaulio šalyse iš 230 reformuotų, presbiterionų, kongregacinių ar jungtinių bažnyčių, tęsiančių XVI amžiaus reformatorių Jono Kalvino, Džono Nokso, Ulricho Cvinglio bei ankstyvųjų reformacinių judėjimų vadovų Jano Huso, Peterio Valdeso tradicijas.

Lietuvos evangelikų reformatų Bažnyčia nuo 1925 m. priklauso Pasaulio Reformuotų Bažnyčių

Sąjungai. Narystė joje nebuvo pertraukta net sovietinės okupacija metais. Lietuvos evangelikams reformatams atstovavo Lietuvių evangelikų reformatų sinodo kolegija Čikagoje.

Pirmą kartą „geležinę uždangą pralaužė“ ir iš Pasaulio Reformuotų Bažnyčių Sąjungos į Lietuvą atvyko jos viceprezidentas, Vengrijos reformatų vyskupas kun. Karoly Toth. Jis kartu su senjoru kun. Povilu Jašinsku 1981 m. spalio 4 d. Biržų evangelikų reformatų bažnyčioje ordinavo diakoną Petrą Čepą kunigu.

Lietuvai atgavus Nepriklausomybę, Lietuvos evangelikų reformatų Bažnyčiai pasauliniuose suvažiavimuose oficialiai atstovavo kunigas-diakonas Julius Nor-

vila (Seule, Korėjoje 1989 m.), dr.Povilas Jašinskas ir Erna Mizaraitė (Budapešte, Vengrijoje, 1997 m.), diakonė Gitana Gasiūnaitė (Akroje, Ganoje 2003 m.) ir kunigas Rimas Mikalauskas bei dr.Renata Bareikienė 2010-aisiais Grand Rapids mieste Mičigano valstijoje, JAV.

Pasaulinė Reformuotų Bažnyčių Unija (WCRC) turi savo internetinę svetainę www.wcrc.ch, kurioje galima sužinoti visas naujausias žinias, paskaityti leidžiamą laikraštį „Reformed Communiqué“, išsisiųsti kas ketvirtį, atsisiųsti jo PDF versiją.

„V.r.ž.“ informacija
pagal www.ref.lt

Birželio 24-26 d. Biržuose vykusio Sinodo Kanonu III-2011, dėl lektoriaus, Klaipėdos universiteto HMF absolventas, evangeliškos teologijos bakalauras Neilas Čijunskas patvirtintas lektoriaus tarnystei talkinti dvasininkams Lietuvos evangelikų reformatų parapijose.

Trumpa lektoriaus Neilo Čijunsko biografija:

Lektorius Neilas Čijunskas gimė 1971 m. birželio 14 d. Akmenėje, gydytojų šeimoje. Pakrikštytas Akmenės R. katalikų bažnyčioje. 1978-1989 m. mokėsi N. Akmenės 3-ioje vidurinėje mokykloje. Baigęs dirbo vyr. vadybininku įmonėje UAB „Specialus autotransportas“, 1996-2008 m. – Radijo stotyje „Laluna“ laidų vedėju.

2000 m. įstojo į Klaipėdos universiteto Humanitarinių mokslų fakultetą studijuoti evangelišką teologiją. 2005 m. įgijo evangeliškos teologijos bakalauro laipsnį.

2010 m. Neilas Čijunskas Klaipėdos reformatų bažnyčioje patvirtino savo krikščionišką tikėjimą evangelikų reformatų išpažinime. 2011 m. dalyvavo Lietuvos evangelikų reformatų Sinode Biržuose, atstovaudamas Klaipėdos parapijai. Sinodo Kanonu III-2011 Neilas Čijunskas patvirtintas lektoriaus tarnystei talkinti dvasininkams Lietuvos evangelikų reformatų parapijose.

Lektorius Neilas Čijunskas yra vedęs – žmona Aušra dirba prekyboje. Šeimoje auga dukra Milda (g. 1990 m.), studijuojanti Klaipėdos universitete socialinę pedagogiką ir sūnus Mikas (g. 2006 m.).

„V.r.ž.“ inf.

Kėdainių evangelikų reformatų parapija auga

Negausi tikinčiųjų skaičiumi, bet tvirta dvasia, vienybe ir tikėjimu Kėdainių evangelikų reformatų parapija džiaugiasi neeiline švente. Liepos 17-ąją, sekmadienį, gausiai susirinkę parapijiečiai buvo Krikšto sakramento liudininkai.

Šią džiugią dieną krikščionišką šeimą papildė dar vienas naujas krikščionis – Dovydas Kadžys. Tiesa, šeima atvyko iš kaimyninio Radviliškio rajono, Baisogalos, tačiau pažadėjo ir ateityje lankytis Kėdainių parapijoje, o vaikutį auklėti evangelikų reformatų išpažinimo dvasioje. Dovydas – pirmasis

pedagogų Nerijaus ir Gitanos Kadžių vaikas.

Džiugina ir tai, kad nors Biržų reformatų bažnyčioje vyksta nepertraukiamas budėjimas maldoje, ir čia daugelis ne tik dvasininkų, bet ir parapijiečių aukoja savo laiką, visi dvasiniai patarnavimai vyksta įprastai. Kėdainiuose šiose sekmadienio pamaldose su Krikštynomis sulaukėme svečių ne tik iš kaimyninės Baisogalos, bet ir iš Kauno bei Vokietijos Donaueschingen miesto.

InfoRef.lt

Šventojo Tomo Moro* (1478-1535) malda
Iš amerikiečių rašytojo, R. katalikų kunigo James Martin SJ veikalo „Kodėl krikščionims reikia humoro?“

Dovanok man gerą virškinimą, Viešpatie, ir taip pat, kad būtų ką virškinti. Dovanok man kūno sveikatą ir reikalingą supratimą ją gerai išlaikyti. Dovanok man šventą sielą, Viešpatie, kad ji suprastų, kas yra gera ir teisinga, kad ji nuodėmių akivaizdoje neišsigastų, kad ji rastų vidurį ir tvarką. Dovanok man sielą, kad ji nenuobodžiautų, kad ji nemurmėtų, neaimanuotų, nesiskųstų. Neleisk man savęs

sureikšminti ir pernelyg įnikti į smulkmenas.

Viešpatie, dovanok man humoro jausmą, duok man malonę juoką suprasti, kad aš gyvenime laimė pažinčiau ir apie tai kitiems praneščiau.

Surinko ir vertė kun. Valdas Žielys
Perspausdinta iš „Lietuvos evangelikų kelias“, 2011 Nr. 5

* Tomas Moras (angl. Ser Thomas More) – anglų advokatas, rašytojas, humanistas, politikas, knygos „Utopija“ autorius atsisakęs pasirašyti priesaiką, kurioje karalius Henrikas VIII vadinamas aukščiausia Bažnyčios galva Anglijoje, buvo įmestas į Tauerį. Sėdėdamas kalėjime, parašė „Paguodą vargdiečiams“, „Traktatą apie Kristaus kančią“ ir „Pamaldžius apmąstymus“. Po teismo nuosprendžio Tomas Moras buvo nukirsdintas.

Lietuvos Vienatos (*Unitas Lithuaniae*) bažnyčios Baltarusijoje

Lietuvos evangelikų reformatų Bažnyčią *Unitas Lithuaniae* XVIII a. pabaigoje sudarė: Vilniaus, Žemaitijos, Užnerio, Baltarusijos, Užnemunės (vėliau Gardino) distrikta. Ankstesniame „Vilniaus reformatų žinių“ numeryje rašėme apie Baltarusijos distrikto likimą. Dabar spausdiname apie buvusias Užnemunės distrikto parapijas.

Užnemunės (nuo XIX a. pab. Gardino) distrikui priklausė:

Izabelino, Ostašyno, Bielyčios, Jamnos, Niepokojčycų (iki 1875), Rasnos (iki 1875), Zarojaus parapijos.

Reformatų parapija Izabeline buvo įkurta XVI a. pab. Pirmą bažnyčią reformatams pastatė 1609 m. Izabelino savininkas Kristupas Manvydas Dorohostaiskis. Jonas Flemingas, valdęs Izabeliną XVIII a. viduryje, miestelyje apgyvendino vokiečius amatininkus. 1780-1858 m. Izabelinas tapo vienu svarbesniu reformatų religiniu centru regione, čia vykdavo LDK reformatų Sinodai.

1825 m. Lietuvos ev. reformatų Bažnyčios Sinodas Izabelino parapiją paskyrė distrikto centru, jos bažnyčiai suteikė katedros statusą (A.Baublys. „LERB Sinodas.... 1795-1830 metais“).

Iki mūsų dienų išlikusios reformatų bažnyčios statybą 1778 m. fundavo grafas Grabovskis. Joje meldėsi reformatų ir liuteronų parapijos. Reformatų maldos namai buvo uždaryti 1887 metais, vėl veikė nuo XX a. pradžios iki 1939 m., o po karo iki 1968 m. ten meldėsi katalikai. Sakralinis pastatas 1988 m. buvo restauruotas ir 1992 m. katalikų konsekruotas kaip Apaštalų Petro ir Povilo bažnyčia.

Įdomų atsitikimą iš 1822 m. Izabeline vykusio Lietuvos ev. reformatų Bažnyčios Sinodo aprašo dr. A.Baublys savo monografijoje „LERB Sinodas.... 1795-1830 metais“: „Atvykę į sinodo posėdžius sinodalai buvo šokiruoti, kai pastebėjo, kad Izabelino bažnyčios viduje, apsidėję, virš Dievo stalo, puičiuojasi šviežiai nutapytas kryžius. Kryžiaus ženklas kaip ir kiti Dievo, Kristaus ar šventųjų piešiniai Dievo

Izabelino buv. reformatų – liuteronų bažnyčia, dabar katalikų Apaštalų Petro ir Povilo bažnyčia, Volkovysko raj., Gardino sritis.

namuose prieštarauja reformatų Bažnyčios teologiniam mokymui, kurio pagrindinis tikslas yra skelbti tikintiesiems grynąjį tikėjimo mokslą – Dievo žodį, esantį Šv.Rašte. <...> Baltarusijos distrikto senjoras kun.Steponas Chodorovskis, kurio administracinėje žinioje buvo Izabelino parapija, pareikalavo iš parapijos kunigo Adomo Mandzelovskio nedelsiant pašalinti šį simbolį, nes tai prieštaravo Bažnyčios mokymui ir tradicijai. Sinodui pasitarus, kryžiaus ženklas buvo paliktas, nusprendus, kad pašalinus kryžių, gali kilti Izabeline esančių krikščioniškų konfesijų (liuteronų ir katalikų) pasipiktinimas šiais reformatų veiksmais. <...> Sinodas labai griežtai perspėjo visus dvasininkus ir pasauliečius, kad ateityje niekas be Sinodo žinios nedrįstų daryti jokių dekoracijų bažnyčiose.“

Izabelino parapiją 1795-1830 metais aptarnavo konsenjoras Vladislavas Kurnatauskas, kun. Adomas Mandzelovskis, kun. Titas Kurnatauskas, kun.Aleksandras Ciechanskis, diak. Boguslavas Glovackis.

Izabelino distrikto superintendente pareigas nuo 1867 m. iki mirties – 1886 m. ėjo Jonas Mandzelovskis.

Ir vėliau Izabeline tarnavo net kelios kunigų Mandzelovskių kartos: 1877-1902 m. – Vladislovas, 1902-1915 m. – Juozapas. Trumpai po I-ojo pasaulinio karo 1918 m. pamokslininku į Izabelino parapiją buvo paskirtas kun. Jonas Šepetyš.

Lietuvos nacionalinėje bibliotekoje saugomi Izabelino evangelikų reformatų parapiinės mokyklos mokinių žinių įvertinimo žiniaraščiai: 1843.VI.30 -1852.VI.20 mokinių, dėstomų dalykų sąrašai su trumpomis žiniomis apie tikyba, socialinę kilmę. Žinias pateikė mokytojai Andrius Lechelis (Lechel), V.Pševlockis (Przewłocki), kun. Jonas Mandzelovskis.

Ostašyno (Astašynos, Naugarduko raj., Gardino sritis) reformatų parapija

Ostašyno parapija iki 1799 m. Lietuvos reformatų Bažnyčios reformos buvo Naugarduko distrikte. Po distrikto sustambinimo – Užnemunės (Gardino) distriktui. Ją aptarnavo nuolatiniai kunigai, gyvenantys Ostašyne: konsenjorai kun.Jonas Herovskis ir kun. Andrius Žarnovietas, kunigai Steponas Chodorovskis, Aleksandras Ciechanskis. Trūkstant kunigų daugelis turėjo važinėti ir į gretimas parapijas: Zarojaus, Bielyčios.

1827 m. liepos 3-27 d. Ostašyne vyko Lietuvos ev. reformatų Bažnyčios sinodas, tikriausiai paskutinis šioje parapijoje...

Ostašyno parapijoje 1850-1871 m. iki mirties tarnavo kunigas Juozapas Drujė . Po jo nuolatinio kunigo nebuvo.

XX a. pradžioje Ostašyne dar stovėjo reformatų bažnyčia. Revoliucija sunaikino ne tik reformatų parapijas Baltarusijoje, bet ir bažnyčių pastatus. Mūsų dienomis Baltarusijos Astašynos kaimelyje nieks

*Ostašyno reformatų bažnyčia
XX a. pr.*

nebeprimena kažkada buvusios nemažos reformatų parapijos.

Bielyčios reformatų parapija.

Bielyčia – Lydos paviete reformatui LDK kunigaikščiui Mikalojui Radvilai Rudajam ir jo palikuonims priklausiusi valda.

1486 m. jau minimas Bielyčios miestelis, 1551 m. – miestas. XV a. pabaigoje – XVI a. pradžioje buvo seniūnijos centras. Lietuvos didysis kunigaikštis Žygimantas Augustas Bielyčią padovanojo Mikalojui Radvilai Rudajam, kuris 1553 m. katalikų bažnyčią perdavė evangelikams reformatams, įkūrė parapiją. XVII-XVIII a. Bielyčioje buvo šaukiami evangelikų reformatų Sinodai. Iki 1832 m. miestelį valdė Radvilos, mirus Sofijai Radvilaitei, jį paveldėjo jos vyras Leonas Vitgenšteinas.

Jamnos reformatų parapija buvo nedidelė, dažnai neturėdavo nuolatinių kunigų, aptarnaudavo atvykstantys tai iš Izabelino, tai iš artimesnės Niepokojčycų parapijos ar naujai susikūrusios Rasnos. 1817 m. įsigaliojus caro įsakui, kuris draudė statyti ar remontuoti senas medines bažnyčias ir reikalavo vietoj senų medinių statyti mūrines, 1823 m. Sinodas, neturėdamas lėšų naujai mūrinei, buvo priverstas uždaryti Jamnos bažnyčią, parapijiečiai turėjo vykti pamaldoms į netoli esančius Niepokojčycus. Paskutiniai reformatų dvasininkai atvykdavę aptarnauti Jamnos parapijiečių buvo senjorai Vladislavas Kurnatauskas ir Tobijas Grotkovskis, konsenjoras Boguslavas Kurnatauskas, kun. Aleksandras Anišeuskis.

Niepokojčycų reformatų parapija

Niepokojčyciai XVI a. pr. priklausė didikams Sapiegoms, vėliau reformatams Abramavičiams. Vienas iš Abramavičių – Jokūbas

(miręs 1597m.) prašė jį „palaidoti Niepokojčycų bažnyčioje kaip tikrą evangeliką“.

Nauja didelė mūrinė reformatų bažnyčia Niepokojčycuose buvo pastatyta ir pašventinta 1775 m. rugpjūčio 6 d.

1873 m. buvo sujungti Baltarusijos ir Gardino distriktai, o mirus Baltarusijos distrikto superintendantui kun. Jonui Mandzelovskiui ir to paties distrikto vicesuperintendantui kun. Aleksandrui Kavelmacheriui, šis distriktas buvo laikinai prijungtas prie Vilniaus, bet taip ir liko Vilniaus distrikto sudėtyje... Taip nuo 1875 metų Niepokojčycų parapija priskirta Vilniaus distriktui.

Joje 1877 m. pamokslavo kun. Juozapas Glovackis, būsimo gen. superintendantas, prieš tai 1823-1845 m. Niepokojčycuose kunigavo jo tėvas Boguslavas Glovackis.

1878-1899 m. parapiją aptarnavo kun. Juozapas Mandzelovskis. Prieš II pasaulinį karą joje pamaldas laikė kun. Povilas Dilys. XX a. II pusėje Niepokojčycuose dar stovėjo apgriuvusi reformatų bažnyčia. 1960 m. nuardyti griuvėsiai, toje vietoje įrengtas parkas.

Rašna iki XVIII a. II pusės priklausė LDK didikams Sapiegoms, po to Matusevičiams. XIX a. I pusėj vietovės savininkas – buvęs LDK kariuomenės dimisijos generolas S. Ožarovskis. Pirmais XIX a. metais susikūrė nedidelė reformatų parapija. Jai S. Ožarovskis savo lėšomis pastatė klasicizmo stiliaus reformatų

bažnyčią, kurią 1803 m. spalio 16 d. konsekrovo Užnemunės senjoras kun. Tobijas Gratkovskis, kunigu buvo paskirtas Aleksandras Anišeuskis, Rasnoje kunigavęs iki mirties.

Nuo 1875 metų Rasnos reformatų parapija priklausė Vilniaus distriktui. Ją 1865-1877 m. administravo ir pamaldas laikė būsimo gen. superintendantas Juozapas Glovackis. 1877-1886 m. iki mirties aptarnavo Jonas Mandzelovskis, po jo iki 1902 m. – Juozapas Mandzelovskis.

Zarojaus reformatų parapija

Tai buvo nedidelė parapija, buvusi netoli Bielyčios ir Ostasyno parapijų. Iš pradžių Zarojus priklausė Naugarduko distriktui, vėliau priskirtas Užnemunės (Gardino). Parapija nuo XVIII a. pabaigos buvo aptarnaujama tik atvažiuojančių kunigų. Tikinčiųjų – mažai, pamaldos buvo laikomos nedidelėje koplyčioje. 1799 metų Sinodas Zarojaus parapijai paskutinį kartą paskyrė pamokslininką – titulinį Mažosios Lenkijos senjorą Joną Herovskį. Vėlesniuose Sinoduose apie Zarojaus parapiją nebeužsimenama.

Pasinaudota: A. Baublio „Lietuvos evangelikų reformatų Bažnyčios Sinodas...1795-1830 metais“, kun. R. Stankevičiaus studijų baigiamuoju bakalauro darbu „Lietuvos evangelikų reformatų Bažnyčia 1868-1914 m.“, informacija www.radzima.org

Bažnyčia Rasnoje, gal būt reformatų, statyta 1803 m.

Į svečius pas brolius reformatus

Prieš daugelį metų Būtingės stovykloje su broliais reformatais prasidėjusią draugystę atnaujinome išvyka į jaunimo pamaldas Biržuose birželio 17-18 d.

Linksma kelionė prasidėjo nuo Tauragės. Nors oras nelepino, pliaupė lietus, bet pakili nuotaika lydėjo visos kelionės metu. Vos atvykę į ev. reformatų parapijos namus, buvome šiltai sutikti kun. Sigitos Švambarienės ir kun. Rimo Mikalausko. Greitai įsikūrus, mūsų laukė įdomios ekskursijos. Vedami Biržų jaunimo, aplankėme karstines įgriuvas, apžiūrėjome jose susidariusius ežerėlius, pasivaikščiavome Širvėnos ežero pakrantėmis ir po senąjį grafų Tiškevičių parką.

Maloniai pavargę po ilgos dienos, susirinkome pavakartoti kartu su Biržų ev. reformatų jaunimu parapijos namuose. Giesmės ir žaidimai netilo ilgai.

Šeštadienio rytą šventėme pamaldas gražioje ev. reformatų bažnyčioje. Bendras pamaldas laikė ev. reformatų kun. R. Mikalauskas ir kun. S. Švambarienė bei ev. liuteronų kun. Juozas Mišeikis ir diak. Karolis Skausmenis.

Po šių pamaldų aplankėme nedidelius evangelikų liuteronų bendruomenės maldos namus Kilučių

gatvėje. Ten mus svetingai pasitiko vargonininkės Kristinos ir parapijos pirmininko Jono Matuzų šeima. Seniau Biržuose stovėjo didelė ev. liuteronų bažnyčia, deja, po karo ji buvo visiškai sugriauta (nugriauta 1961 metų balandžio 16 d. – Didijį

Penktadienį, – „V.r.ž.“ pastaba).

Viešnağę baigėme apžiūrėję Biržų krašto „Sėlos“ muziejų.

Rūta Šulskienė,
„Lietuvos evangelikų kelias“,
2011 Nr.6-7

Prie Biržų ev. reformatų bažnyčios po pamaldų

„Misija Sibiras 2011“ dalyvis Eigminas Dagys, vilniečių Viktoro ir Valentinos Dagių sūnus, dabar gyvenantis ir dirbantis Lenkijoje, liepos 20 d. grįžo iš Tadžikijos, kur 1945 m. buvo ištremta jo prosenelė – mamos močiutė su vaikais, ten gimė ir Valentina.

Viltie!

Oi, viltie, tu,
Oi, paukšte,
Kur manyje
Gyveni,

Ar mintyse,
Ar širdyje,
Ar kitur kur
Čireni...?

Aš jaučiu,
Kad egzistuoji
Mano dvasios
Gilumoj,

Ir kada tik
Bėdos spaudžia,
Mane drąsini
Tu tuoj.

Ir lyg potvynis
Atslūgsta
Prašviesėja
Dienos,

Kai pavasarį
Prie upės,
Sužydi
Purienos...

Ačiū tau,
Viltie, už tai,
Kad tokia
Esi,

Ir prašau,
Nemirk lig galo,
Mano dideliame
Kely...

A. Kutrevičius

Mirė Lietuvos evangelikų reformatų Sinodo Garbės kuratorius Jonas Gilys

„Man gyvenimas – tai Kristus, o mirtis tik laimėjimas“ (Fil 1,21)

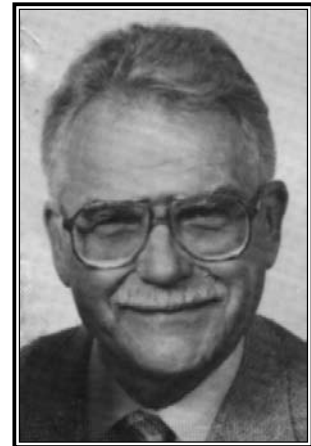
Lietuvą pasiekė liūdna žinia, jog liepos 25 d., Austin, Teksase, JAV, po sunkios ligos mirė Lietuvos evangelikų reformatų draugas, Sinodo Garbės kuratorius Jonas Gilys (John Gillies)

Jono Gilio tėvas buvo kilęs iš Lietuvos ir Jam pirmą kartą teko lankytis Lietuvoje vaikystėje 1937-40 metais Nepriklausomos Lietuvos laikais. Vėliau buvo atvykęs sovietų okupacijos laikais 1982-1985 metais. Lietuvai atgavus Nepriklausomybę, nuo 1991 metų, kol sveikata leido, atvažiuodavo vos ne kasmet. Dažnai kartu su žmona Karolina. Aplankydavo visas atsikūrusias reformatų parapijas. Dalyvaudavo Lietuvos reformatų Bažnyčios Sinodų Biržuose darbe.

Jonas Gilys priklausė JAV Misiijos Presbiterionų (Mission Presbiterary) bažnyčiai Teksase. Jo įtakoje Misiijos Presbiterijos bažnyčia, JAV, 1992 m. priėmė bendrystės ir bendradarbiavimo planą su Lietuvos ev. reformatų Bažnyčia. Pagal šią sutartį atvažiuodavo kunigai iš JAV, padėdavo organizuoti pirmąsias jaunimo stovyklas Švobiškyje, skaitydavo paskaitas, pamokslaudavo.

Jonas Gilys lietuvių išėivių reformatų bažnyčios kolegijos buvo įgaliotas pamokslauti, laikyti pamaldas ir teikti Viešpaties Vakarienes Sakramentą Lietuvos reformatų parapijose, neturinčiose savų kunigų.

Pamokslininkas J. Gilys patarnavo pamaldose ne tik reformatams, bet ir liuteronams bei baptistams Klaipėdoje. J. Gilio išrūpintomis presbiterionų bažnyčios stipendijomis Klaipėdoje Lietuvos krikščioniškame koledže (Lithuanian Christian College) mokėsi reformatai vilnietė Gitana Griniūtė ir biržietis Ugnius Baniulevičius, dvasiškai ir materialiai padėjo mokytis Teologijos Akademijoje Varšuvoje ir palaikė siekimą tapti kunigu mūsų vicesuperinten-

dentui kun. Rimui Mikalauskui, rėmė ir padėjo kitiems reformatų kilmės jaunuoliams ruošti tarnauti Bažnyčiai.

Jonas Gilys turėjo gražų, labai malonų balsą, kuriuo kur tik galėdamas garbino Viešpatį. Vilniaus, o ir kitose parapijose po savo laikytų pamaldų dar visada pagiedodavo keletą giesmių. Ypatingai mėgo giesmę „Koks didis Tu...“, kuri puikiai skambėdavo mūsų bažnyčiose.

J. Gilys bendradarbiavo lietuvių išėivių spaudoje, daug straipsnių rašė į išėivijos reformatų žurnalą „Mūsų sparnai“, atsikūrusios reformatų Bažnyčios Lietuvoje leidžiama „Sėjėja“. Pergyveno dėl Bažnyčioje prasidėjusios nesantaikos, mėgino aiškintis priežastis, buvo tolerantiškas, stengėsi neužgauti nė vieno, linkėjo Reformatų bažnyčiai Lietuvoje vienybės ir susitaikymo.

Lietuvos ev. reformatų Bažnyčia, jos Sinodo konsistorija išreiškia nuoširdžią užuojautą velionio Jono Gilio gyvenimo palydovei ir visokeriopai padėjėjai Karolinai Gillies, sūnui, dukrai...

Vienam žymiausių evangelikų teologui Johnui Stottui atminti

Liepos 27 dieną pas Viešpatį iškeliavo, sulaukęs 90-ies metų, vienas žymiausių nūdienos anglikonų teologų Džonas Stotas (Johnas Stottas). Dėl garbaus amžiaus ir sveikatos problemų teologas ir dvasininkas iš aktyvios viešos veiklos pasitraukė dar 2007 metais ir buvo apsigyvenęs Lingfielde įkurtuose į pensiją išėjusių anglikonų dvasininkų namuose

J. Stottas gimė 1921 metais Londone. Vaikystėje ir jaunystėje buvo agnostikas ir savo gyvenimą ketino sieti ne su religiniais dalykais, bet su diplomatinio darbu.

Mokėsi Kembridžo universitete, kur garsėjo kaip labai gabus kalboms ir gerą iškalbą turintis jaunuolis.

Po kurio laiko J. Stottas perėjo į teologijos studijas, o 1945 metais buvo išventintas anglikonų dvasininku.

Net 17 metų (1967-1984) jis pirmininkavo Anglijos bažnyčios evangelikų tarybai, nuo 1959 iki 1991 metų jis buvo Jungtinės Karalystės karalienės kapelionu, o 1991 metais jam buvo suteiktas Ypatingojo kapeliono statusas.

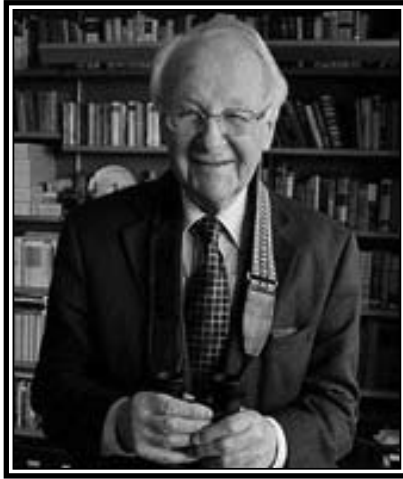
Lietuviškai yra išverstos dvi šio evangelikų teologo knygos:

Kalno pamokslo žinia (2004) ir Šiuolaikinis krikščionis (2009), – rašo Bernardinai.lt

Krikščionių bendrijos Tikėjimo žodis internetinis puslapis patalpino vyr. pastoriaus dr. Giedriaus Saulyčio pratarinę knygą „Šiuolaikinis krikščionis“ (leidykla „Tikėjimo žodis“), kurią persispausdiname:

„Jei evangelikai galėtų rinkti popiežių, greičiausiai juo taptų Johnas Stottas“, – yra pasakęs vienas Etikos ir pilietiškumo centro atstovų Amerikoje. Johnas Stottas, vienas iš pagrindinių autorių Lozanos konvencijos, išreiškiančios evangelikalizmo teologinius pagrindus ir svarbiausius tikslus, anglikonų teologas ir pastorius, parašęs beveik pusšimtį knygų, yra bene iškiliausia šiandienos evangelikų asmenybė.

Smalsiai stebėdamas šį neaukšto ūgio žilagalvį, per aštuntą dešimtį perkopusį pamokslininką, palinkusį virš sakyklos vienoje

šiaurinės Čikagos priemiesčių bažnyčioje, klausiau savęs, kur ta didybė ir garbės aureolė, paprastai lydinti tokio rango dvasininką. Be ypatingos palydos, be pompastikos, kažkur prerijose pastatytoje bažnyčioje Dievo žodžio tiesas aiškinantis pastorius paliko neišdildomą išpūdį ne tik man, bet ir gausiai į savo bažnyčią tą sekmadienį susirinkusiems parapijiečiams.

Visų pirma kalbėjimo tonas. Pagarbus ir draugiškas. Įpusėjus pamokslui, Šventojo Rašto žodžiai atgijo tarsi iš sausos žemės prsimušęs gėlo vandens upokšnis, laistantis sielos dirvą, gaivinantis viltį ir atnaujinantis ryžtą tikėjimo piligrimui keliauti toliau. Norėjosi, kad laikas sustotų ir pamokslas nesibaigtų, – kuklus, ramiu balsu sakomas, tačiau toks aiškus ir sykiu gilus.

Tikriausiai tai vienas ryškiausių Johno Stotto tarnystės bruožų – gebėjimas teologines tiesas apvilkti kasdieniu, kiekvienam mirtingajam pažįstamu rūbu.

Manau, kad Stottui pavyko nutiesti tiltą tarp dviejų pasaulių, apie kuriuos jis kalba ir šioje knygoje, – tarp biblinio ir modernaus.

Krikščionybės ir modernybės antitezė Stotto pasaulėvaizdyje pranyksta. Tradicinį krikščionybės paveldą autorius drąsiai ir organiškai sieja su šiuolaikinėmis išraiškos formomis, projektuodamas krikščionišką viziją, kurioje tikėjimas Kristumi nėra nei senamadiškas, nei lėkštas.

Šią viziją nesunku pajusti ir apsilankius pačiame Londono centre įsikūrusioje Visų sielų bažnyčioje, kurios vyriausias ganytojas Stottas tebėra ir šiandien.

Anglikoniška liturgija ir šiuolaikinė šlovinimo muzika, evangelinis mokymas ir įvairios evangelizacinės bei sielovadinės grupės šioje bendruomenėje tarpsta tarpusavyje nesukeldamos jokio disonanso. Ši nelengvai pasiekiamą harmoniją, kaip pristatydamas Stottą žurnalui Time yra pastebėjęs Billy Grahamas, iš tiesų tampa autentiškumo kriterijumi, gretintinu nebent su XVI a. Europos Reformacija.

Ilgą laiką žinomas tik evangelikų aplinkoje, 2005 m. Stottas žurnale Time buvo įvardintas tarp 100 įtakingiausių pasaulio žmonių – greta Billo Gateso, Nelsono Mandelos, Condoleezos Rices ir kitų.

Belieka tik džiaugtis, kad lietuvių kalba pasirodžiusi knyga „Šiuolaikinis krikščionis“ atveria duris į turtingą evangelikų teologinės minties pasaulį, mūsųose dar labai mažai žinomą.

**Past. Giedrius Saulytis,
MDiv
Perspausdinta
iš www.btz.lt**

INFORMACIJA

Liepos 16 d. Geidžiūnų kaimas šventė 400 metų jubiliejų. Susirinkusiuosius sveikino bendruomenės krikštatėviai – Palmyra Prašmantienė ir Rimantas Martinonis, sveikinimo žodį tarė evangelikų reformatų kunigas Raimondas Stankevičius. Į renginį buvo užsukę Seimo narys Valdemaras Valkiūnas, vicemerė Stasė Eitavičienė. Ant ažuolo pritvirtinta vietos meistro Andriaus Grybės išpjauta lenta su užrašu „Geidžiūnams 400“.

Liepos 17-22 d. Biržų reformatų bažnyčioje buvo apsigyvenę konfirmantų stovyklos dalyviai. Būsimieji konfirmantai su kunige Sigita Švambariene gilinosi į evangelikų reformatų išpažinimo tiesas, kartu su parapijiečiais kasdien meldėsi, budėjo saugodami maldos namus, dalyvavo įvairiose pramogose. Buvo atgaivinta konfirmantų tradicija – stovyklautojai sutvarkė apleistus kapus senosiose Biržų reformatų kapinėse.

Liepos 23-30 d. N. Radviliškyje vyko tradicinė reformatų vaikų vasaros stovykla „Viešpatie, išmokyk mus melstis“ (Lk 11,1d). Stovyklos direktorė – Šarūnė Vareikaitė, stovyklos kapelionas – kun. Rimas Mikalauskas.

Rugpjūčio 5-20 d. N. Radviliškyje kartu su savanorių organizacija „Bau orde“, Vokietija, organizuojama tarptautinė darbo stovykla „Mūsų mažai, bet mes – jėga“.

Stovyklos dvasinė vadovė kun.S. Švambarienė.

Rugpjūčio 5-7 d. Biržai šventė savo miesto vardo paminėjimo istoriniuose šaltiniuose 556-ąsias metines.

Rugpjūčio 12-15 d. Biržuose į savaitgalio jaunų šeimų stovyklą susirinks reformatų jaunimas su atžalomis. Stovyklos moto: „... Nepaniekink Viešpaties auklybos ir nenusimink Jo baramas“ /Hbr 12, 5b/. Stovyklos vadovė – Eglė Grucytė, dvasinis vadovas – katechetas Evaldas Tamariūnas.

Rugpjūčio 26 d. Biržuose, Pakamponyse, netoli Astravo, prie mšinių žudynių vietos – kapavietės bus paminėtos holokausto aukos ir oficialus senųjų žydų-karaimų kapinių tvarkymo akcijos atidarymas. Po paminėjimo – mini konferencija pilyje.

Spalio 29-30 d. Vilniuje, „Siemens“ arenoje vyks Vilties festivalis – visai Lietuvai reikšmingas krikščioniškas renginys. Festivalį rengia Billy Grahama evangelistinė asociacija (BGEA), įkurta 1950 m. Jungtinėse Amerikos Valstijose, kartu su Lietuvos evangeliškomis bendruomenėmis. Festivalio organizavimui vadovauja valdyba, kurios sudėtyje yra ir Lietuvos ev. liuteronų vyskupas M. Sabutis bei ev. reformatų gen. superintendentas T. Šernas.

Lietuvos reformatų Bažnyčios vadovybė:

**Gen. superintendentas
kun. Tomas Šernas**
gyv. Vilniuje, mob. 8 687 56 846

**Lietuvos ev. reformatų
Konsistorijos prezidentas
krt. dr. Mykolas Mikalajūnas**
mob. 8 686 24 562
Interneto svetainės adresas
www.ref.lt

————— ☪ ☧ —————
Lietuvos reformatų dvasininkai:

**Vicesuperintendentas
kun. Rimas Mikalauskas**
gyv. Biržuose, mob. 8 686 66 383,

kun. Raimondas Stankevičius
gyv. Vilniuje, mob. 8 655 43 678

kun. Sigita Švambarienė
gyv. Biržuose, mob. 8 681 66 661

kun. Tomas Sakas
gyv. Klaipėdoje, mob. 8 656 45 016

kun. dr. Kęstutis Daugirdas
(gyv. Vokietijoje)

diak. Gitana Gasiūnaitė
gyv. Prahoje
el. p. saules_miestas@yahoo.com

katechetas Evaldas Tamariūnas
gyv. Vilniuje, mob. 8 682 12 375

lektorius Neilas Čijunskas,
gyv. Klaipėdoje, tel. 8 612 58 731

————— ☪ ☧ —————
Parapijos vadovybės telefonai:

**Seniūnų tarybos pirmininkė
Vida Cupreva** 236 3224 d.,
mob. 8 673 04 537,

pavadootoja Danguolė Juršienė
219 1109 d., 241 6981 n.,
mob. 8 612 20 402

Seniūnės:

Dalija Gudliauskienė
242 9118, mob. 8 685 74 951,

Donata Indriūnaitė
234 2824, mob. 8 673 84 929

Olga Tamulėnaitė
277 0314, mob. 8 626 50 879

Laiškus redakcijai galite rašyti:
Laisvės pr. 55-10 LT-07190, Vilnius

Dalijai Gudliauskienei
El. paštas: dalija@mail.lt,

**Parengė Dalija Gudliauskienė,
Korektorė Dalia Pronskietytė**

Leidėjas:
Vilniaus ev. reformatų parapija
Tiražas 100 egz.

Leidėjai straipsnius taisy ir trumpina
savo nuožiūra

**Laikraštis platinamas už auką.
Leidžiamas tik iš surinktų aukų.**

